

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ

ΣΠΥΡΟΣ ΤΣΑΚΝΙΑΣ (1929 - 1999)

Αμφίβιο

Ζούσε εξίσου άνετα στο φως και στο σκοτάδι κι ισορροπούσε εύστοχα ανάμεσα στην αλήθεια και το ψέμα. Δεν ήξερες ποτέ σου αν χαμογελάει από ευγένεια από συνήθεια από πίκρα από χαρά ή από θλίψη. Κι όταν θύμωνε ή έκλαιγε τα πράγματα περιπλέκονταν ακόμα περισσότερο. Γενικώς ειπείν επρόκειτο για πλάσμα συμπαθές. Ένα ωραίο αμφίβιο περίτρομο και θαρραλέο.

(από τη συλλογή *Ιστορίες για το Σέργιο*, 1976)

Σύνθημα

Σήμερα που τα ποιήματα δε γράφονται με λέξεις αλλά με μικρά σκουπιδάκια που σωρεύτηκαν τόσα χρόνια στα κελάρια της μνήμης θυμήθηκε το Μιχάλη που δε συνάντησε ποτέ του και που ποτέ εξάλλου δεν ήταν βέβαιο πως λεγόταν Μιχάλης. Ήταν απλώς συμφωνημένο πως θα τους χτύπαγε την πόρτα τρεις φορές στις δέκα ακριβώς το βράδυ. Τις δυο φορές απανωτά την τρίτη ξεκομμένα ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα. Άκουγε την ανάσα του ανθρώπου πίσω από την πόρτα όλο και πιο βαριά κι ένιωθε τον ιδρώτα να κυλάει στο πρόσωπό του καθώς αγωνιζόταν να πνίξει τη δική του αναπνοή. Κι έπειτα πάλι δύο χτυπήματα απανωτά κι ένα ξεκομμένο και το λαχάνισμα πίσω απ' την πόρτα κι οι χτύποι της καρδιάς του που φοβόταν μην ακουστούν και τα βαριά βήματα στη σκοτεινή ξύλινη σκάλα.

(από τη συλλογή *Ιστορίες για το Σέργιο*, 1976)

Άλλοθι

Θα μαζέψω μian αγκαλιά σπάρτα, κλωνάρια μυγδαλιάς, να ζεστάνω το μοναχικό σπίτι, τ' άδειο δωμάτιο. Θα συμμαζέψω τα σκορπισμένα χαρτιά, θα πετάξω τ' αποτσίγαρα, θα συγυρίσω τ' ανάρμοστα όνειρα, τις ατίθασες μνήμες. Θα διώξω

τον ίσκιο που ρίχνουν οι λέξεις πάνω στα ποιήματα, τον ίσκιο που ρίχνουν τα ποιήματα πάνω στη δυστυχία, να μείνει ανόθευτο το βράδυ κι η γαλήνη του, κι ο πόνος, γυμνό μαχαίρι, ν' αστράφτει στο σκοτάδι. Όχι

δεν με τρομάζει το σκοτάδι. Νυχτοβατώ ανάμεσα σε πράγματα που ήταν κάποτε ανθρώπινα κι έγιναν φαντάσματα: ο σκυθρωπός καθρέφτης, η βαρύθυμη καρέκλα,

τ' απαρηγόρητο σκαμνί, η απελπισμένη σιφονιέρα. Όχι

δεν προσπαθώ να σας γελάσω: Αν είναι να ζήσουμε
δίχως αυταπάτες, πρέπει να συνηθίσουμε στο πολικό
ψύχος ενός μοναχικού σπιτιού, ενός άδειου δωματίου.
Γι' αυτό στρέφομαι στ' αγριολούλουδα, τα βότανα, τ' άνθη
της σέρας, τα εξημερωμένα φυτά. Είναι κι αυτό ένα
άλλοθι, ή μια ακόμη αυταπάτη,

-η τελευταία αυταπάτη. Μη με ρωτήσετε ποιος
φταίει, δεν ξέρω ποιον να κατηγορήσω κι αν είναι σκόπιμο
ν' αναζητούμε πάντα κάποιον ένοχο ή κάποιο εξιλαστήριο
θύμα ή μήπως είναι απείρως προτιμότερο να
ζούμε με την υποψία μιας απέραντης αθωότητας.

(από τη συλλογή *Χαμηλό βαρομετρικό*, 1987)

Αθόρυβες νύχτες

Μέσα στη σιωπή της νύχτας υπολογίζω την πυκνότητα της σιωπής.
Είναι κι αυτό μια ματαιοσχολία, αλλά μπορεί και να 'ναι κάποιο
είδος αθόρυβης ποίησης αφού, εντέλει, τίποτε απ' ό,τι κάνουμε δεν
είναι απολύτως άσκοπο ή περιττό.

Μπορεί εξάλλου να 'ναι η ψευδαίσθηση μιας ρευστής τρυφερότητας
που στάζει από 'να δέντρο καθώς διασχίζουμε μηχανικά τον Εθνικό
Κήπο χωρίς καν να αισθανόμαστε το άρωμα που σκόρπισε η ωραία
κόρη που μας προσπέρασε.

Γι' αυτό υποστηρίζω πως αν προσέχαμε λίγο μπορεί να είχαμε
ανακαλύψει το μυστικό της ζωής μας μέσα σ' ένα στίχο ή να 'χαμε
πάρει κάποιον άλλο δρόμο, απείρως συντομότερο, και να μην
είμαστε σήμερα τόσο κουρασμένοι.

Και μολαυταύτα εκλιπαρούμε μια μικρή παράταση, ένα φθινόπωρο
ακόμη μ' ένα φωτοστέφανο ομίχλης γύρω στο φανάρι του δρόμου ή
το κόκκινο γεράνι στο χιόνι σαν αιμάτινη κηλίδα πάνω σ' ένα
άγραφο χαρτί προορισμένο να φιλοξενήσει ένα ποίημα ή

- αλλά προς τι τόσες παρομοιώσεις μιας και τα μόνα που
μετρούν ακόμα είναι αυτά που χάσαμε;

(από τη συλλογή *Χαμηλό βαρομετρικό*, 1987)